

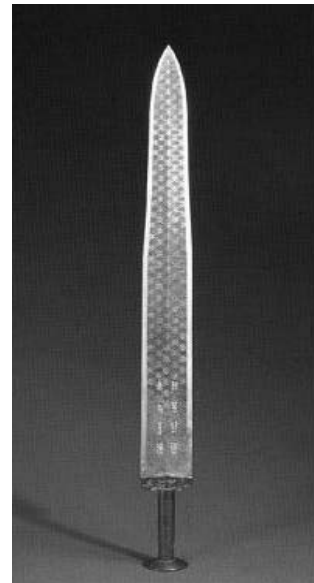
เล่าเรื่องเมืองจีน

กิตติพงษ์ ประวีณวงศ์วุฒิ, พ.บ.*

บทที่ 1 ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จีน

ประวัติศาสตร์จีนถูกนับหนึ่งจากเมื่อประมาณ 2100 ปี ก่อน ค.ศ. เริ่มจากราชวงศ์ซยา โดยที่คนจีนในยุคแรก ๆ อาศัยทำกินบริเวณที่ดินแถบลุ่มแม่น้ำฮวงโห ซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านกลางประเทศจีน ลงสู่ทะเลपीวโห (อ่าวบริเวณเมืองเซี่ยงไฮ้) โดยพระเจ้าหวงตี้ได้รวบรวมผู้คนแถบนั้นและตั้งเป็นราชวงศ์แรกซึ่งในหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ค้นพบว่ามีเครื่องไหมผลิตเสื้อผ้าตัวอักษรจีน และอารยธรรมอื่น ๆ อีกมากมาย ตั้งแต่ยุคนั้น พูดย่าง ๆ ว่าเริ่มเป็นมนุษย์ที่เจริญแล้วว้างั้นเหอะ ต่อมาก็มีการผลิตแผ่นดินหลายครั้ง หลายครากษัตริย์องค์ไหนมีคุณธรรม บ้านเมืองก็เป็นสุข องค์ไหนไม่เอาอาวชาวบ้านก็ลำบาก โดยเฉพาะองค์ไหนแยจจนเรียกว่าโหดเหี้ยมไร้คุณธรรม ก็จะมีการลุกฮือล้มล้างเปลี่ยนราชวงศ์ใหม่เป็นวัฏจักร อย่างนี้ตลอดกว่า 1,500 ปีจนถึงยุคราชวงศ์โจว เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยใช้ระบบศักดินาแบ่งกันกินเมือง ทำให้มีระบบเจ้าเมืองขึ้น เกิดเป็นนครรัฐ ซึ่งต่างคนต่างไปปกครองเขตตนเอง จนในที่สุดก็กลายเป็นที่มาของการ

แบ่งแยกแผ่นดิน เพราะพอสิ้นราชวงศ์โจว เจ้านครรัฐต่างก็ตั้งตนเป็นใหญ่ ปกครองเขตตนเอง (คงเหมือน ๆ รัสเซี่ยยุคนี้) เกิดเป็นแคว้น ฉิน ฉิน ฉี ซ่ง อู๋ และ เย่ว ซึ่งประวัติศาสตร์ช่วงนี้มีนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงปลาย ๆ ยุคคือ ขงจื้อ ได้รวบรวมเรื่องราวและบันทึกไว้เป็นพงศาวดาร ชื่อชุนชิว และต่อมาในยุคฮั่นก็มีการบันทึกพงศาว

กระบี่ที่เป็นอาวุธสงครามในสงครามยุคชุนชิว

*โรงพยาบาลกรุงเทพ-ราชสิมา อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30000

การในช่วงนี้ ชื่อจักว่า โดยหลิวเซียงอีกด้วย เลยเรียกรวม ๆ ยุคนี้ว่า ชุนชิวจ้านกั๋ว ความโดดเด่นของประวัติศาสตร์จีนในช่วงเวลานี้คือมีอัสวิน (จิม่าขาวหรือเปล่า 'ไม่รู้') มารวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งเดียวเหมือนเดิม ซึ่งเราคงคุ้นหูบุคคลผู้นี้กันดีในนาม ฉินซีฮ่องเต้ นั่นเอง

บทที่ 2 ฉินซีฮ่องเต้

เนื่องจากแคว้นฉิน มีชัยภูมิกันดาร ประกอบกับผู้นำฉินแต่ละคนล้วนมีปณิธานมุ่งมั่นที่จะรวบรวมดินแดนฉินให้เป็นหนึ่งเดียว จึงทำให้ทัพฉินสามารถบุกไปยึดแคว้นต่าง ๆ ได้ ถ้าใครได้อ่านเจาะเวลาหาจิ๋นซีหรือดูภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเห็นว่ายังเป็นที่ยังสงสัยว่าฉินซีเป็นลูกเจ้าหรือลูกของมหาอำมาตย์ เพราะเดิมมหาอำมาตย์เป็นคนสายเลือดฉินแต่อาศัยอยู่แคว้นเซี่ย และเป็นทบตีผู้มั่งคั่ง อาศัยเงินทองตัวเองแอบสนับสนุนองค์ชายแคว้นฉินคนหนึ่ง เพื่อหวังให้เป็นทายาทบัลลังก์ฉิน ทั้งยังยกเมียเก็บตนเอง (แม่ฉินซี) ใส่ตระกร้าลี้ภัยแล้วส่งไปเป็นสนมเจ้า เวลานั้นพระสนมก็ท้องโดยไม่รู้ว่าท้องก่อนแต่งหรือเปล่า ต่อมาพอองค์ชายได้ขึ้นเป็นเจ้านครรัฐ ทบตีผู้นี้ก็อพยพกลับมาอยู่เมืองฉิน และได้ยศศักดิ์เป็นมหาอำมาตย์ (คุ้มค่าเงินที่ลงทุน) โดยอำมาตย์เองก็เชื่อว่าเด็กในท้องพระสนมเป็นลูกของตนเอง ก็เลยพยายามทุกวิถีทางที่จะให้พระสนมได้ไต่เต้าเป็นสองเฮา เพื่อหวังว่าสักวันเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองจะได้ขึ้นเป็นเจ้า (พ่อแม่สมัยก่อน ก็หวังกับลูกสูงเหมือนกันนะ) และด้วยความมุ่งมั่นของเด็กชายฉินซี (ซึ่งไม่สนหรอกว่าใครเป็นพ่อ) บวกกับแรงส่งของพ่อเลี้ยง (มหาอำมาตย์) ทำให้เด็กชายฉินซีได้ขึ้นเป็นเจ้ารัฐฉิน สร้างกองทัพที่แข็งแกร่ง และโหดเหี้ยม บุกไปตีแคว้นต่าง ๆ จนสามารถรวมแผ่นดินฉินเป็นปึกแผ่น หลังจากแตกเป็นก๊กเป็นเหล่ามากกว่า 500 ปี สถาปนาตนเองเป็นฉินสื่อหวงตี้ เล่ากันว่าครั้งหนึ่งไปตีแคว้นหนึ่ง ทหารยอมแพ้ แต่ฉินซีก็ไม่อยากรับเข้ากองทัพตัวเองเพราะกลัวก่อกบฏ ครั้นจะทิ้งไว้เมืองเดิมก็กลัวกลับมาเป็นภัยภัยภายหลัง

เลยสั่งเชลยชุดหลุม แล้วฝังเชลยทั้งเป็นทั้งหมดสามสี่แสนคนเท่านั้นเอง นี่แหละเขาว่า ฆ่าคนหนึ่งคนคือมาตรฐาน ฆ่าสิบคนคือโรคจิต ฆ่าร้อยคนคืออาชญากร ฆ่าแสนคนคือวีรบุรุษ แจกเช่นฉินซี ฮ่องเต้ บูเช็กเทียน อเล็กซานเดอร์ หรือเจิ้งกิสข่าน ล้วนสั่งฆ่าคนมานับแสน และที่ล้วนเป็นวีรบุรุษทั้งสิ้น ฉะนั้น ใครอยากเป็นวีรบุรุษต้องฆ่าคนเยอะ ๆ (สรุปถูกไม่เนี่ย)

ในแง่มุมของการปกครองช่วงยุคของฉินซีฮ่องเต้ มีการพัฒนารูปแบบการปกครองมากมาย โดยมีการกำหนดมาตรฐานของเงินตรา เพราะแต่ละรัฐใช้ไม่เหมือนกัน (เห็นไหมว่าระบบเงินแบบยูโร จีนทำมานานแล้ว) กำหนดมาตรฐานของถนน ขนาดล้อเกวียน ให้ได้เท่ากันทั่วประเทศ อีกทั้งมีการเกณฑ์กำลังคนเป็นล้าน ๆ คน ไปสร้างวัง สร้างกำแพงเมืองฉิน และสุสาน ซึ่งมีหุ่นปั้นทหารมากกว่า 7,000 ตัว ม้าดิน รถศึกอีกหลายร้อย ซึ่งปัจจุบันยังขุดกันไม่หมดเลย ทั้งหมดนี้อยู่ที่เมืองซีอาน รัฐส่านซี ที่เป็นหนึ่งในอดีตเมืองหลวงของเมืองฉิน

บทที่ 3 การล่มสลายของฉินซีฮ่องเต้

ด้วยเหตุของการปกครองด้วยความโหดเหี้ยม และการเกณฑ์ไพร่พลแรงงานมาทำการก่อสร้างมากมาย โดยเฉพาะ การสร้างกำแพงเมืองจีนที่หนักหนาสาหัสทำให้ผู้คนล้มตายลงเป็นจำนวนมาก และก็ถูกฝังไว้ใต้กำแพง จนมีเรื่องเล่าขานว่ามีครอบครัวหนึ่งเพิ่งแต่งงานกัน อยู่กินกันได้วันเดียว สามีก็ถูกเกณฑ์แรงงานไปโดยไม่ได้พบกับภรรยาเป็นเวลาหลายปี ต่อมาจึงตัดสินใจออกเดินทางค้นหานี้เพื่อไปตามหาสามี จนไปพบว่าสามีตายแล้ว และถูกฝังอยู่ใต้กำแพง นางก็เลยตัดสินใจกระโดดกำแพงตายตามสามี ทำให้แผ่นดินพิโรธ ฟ้าผ่ากำแพง จนเป็นรอยร้าวตราบจนทุกวันนี้ จากการฆ่าคนมาแบบนี้ ละกะมังที่ทำให้ฉินซีเริ่มกลัวตายอย่างหนักขนาดตั้งบุคคลที่แอบอ้างว่าล่องเรือไปกลางทะเลแล้วพบผู้วิเศษ เลขออนุมติจากฉินซีขอเรือ ขอเสบียง พร้อมทั้งจัดนำลูกเรือ และเด็กหนุ่มสาวหลายร้อยคู่ออกไปแสวงหาอายุวัฒนะจากเซียนผู้วิเศษ ซึ่งฉินซีก็หลงเชื่อ แต่พอเรือเหล่านี้ล่องออกไปก็หายวับไปในทะเล เข้าใจว่าไปตั้งรกรากถิ่นฐานใหม่ที่เกาะไกลอย่างสบายใจเจ็บ กรรมต่อมาของฉินซีก็คือ ขันที่ชื่อ เจ้ากา วางแผนชิงบัลลังก์ โดยหลังจากฉินซีสิ้นพระชนม์ขันที่คนสนิทก็แอบเก็บเป็นความลับไม่บอกใครแล้วปลอมแปลงพระราชโองการ สั่งให้องค์ชายผู้ชู้ที่จะสืบราชบัลลังก์ (ตอนนั้นถูกใช้ไปชายแดน คุมก่อสร้างกำแพงเมือง) ปลงพระชนม์ตนเองแล้วต่อมากันที่ชั่วก็ยกตัวเองค์ชายหูไห่เป็นหุ่นเชิด ซึ่งเมื่อองค์ชายหูไห่โตขึ้นและได้ครองราชย์โดยมีขันที่ชักใยเบื้องหลัง ก็ยังร่วมกันก่อกรรมทำเข็ญ จนทหารในกองทัพหลายคนทนไม่ไหว ก็พากันหนีทัพไปรวมกับประชาชน ซึ่งขณะนั้นก็มีแกนนำประชาชนสองกลุ่ม นำทัพโดยหลิวปัง กับทัพเซียงอิว ทั้งสองก็มุ่งมั่น โจมตีล้มราชวงศ์ ผลปรากฏว่าเซียงอิวล้มราชวงศ์ได้ก่อน แต่ก็อีกนั่นแหละ พอโจมตีเมืองได้ก็เผาเมือง ปล้นฆ่าทำลายล้างอย่างโหดเหี้ยมไม่แพ้กลุ่มขันที่เดิม และตั้งตนเป็นเจ้า ชื่อฉู่ปั๋ว หรือก็คือ ฉื่อปาอ่องนั่นเอง ซึ่งกรรม

ก็ติดจรวดตามทัน เพราะทัพของหลิวปังก็บุกตามมาจัดการทัพของฉื่อปาอ่อง จนฉื่อปาอ่องต้องเชือดคอตาย และแล้วราชวงศ์ฉินก็ล่มสลายภายในระยะเวลาแค่สิบกว่าปีเท่านั้นเอง ความยิ่งใหญ่ยุคฉินซีฮ่องเต้ก็หมดเพียงนี้ แต่ความคิดอันยิ่งใหญ่กลับเหลือไว้ให้ชาวโลกตลึง ไม่ว่าจะเป็นกำแพงเมืองจีน หรือสุสานฉินซีฮ่องเต้ที่เราควรจะไปเยี่ยมชม ครั้งหนึ่งในชีวิตที่ซีอาน

บทที่ 4 ราชวงศ์ฮั่น

หลังจากเล่าปี่จัดการกับฉื่อปาอ่องแล้ว ก็ตั้งราชวงศ์ใหม่คือ ราชวงศ์ฮั่น สถาปนาตนเป็นจักรพรรดิชื่อ ฮั่นเกาจู (ไม่ได้เกาจูนะ) ประมาณ 200 ปี ก่อน ค.ศ. โดยใช้เมืองฉังอาน (อยู่ใกล้ ซีอาน) เป็นเมืองหลวง (ส่วนตอนปลาย ๆ ราชวงศ์มีการย้ายเมืองหลวงไปที่ลั่วหยาง) และเนื่องจากส่วนใหญ่ของขุนนาง ผู้ปกครองประเทศมาจากชาวบ้าน จึงเข้าใจหัวอกชาวบ้านดี ฉะนั้นในยุคเริ่มต้นของราชวงศ์นี้มีรูปแบบการปกครองโดยไม่ปกครองคือปล่อยประชาราษฎร์มีอิสระ มีเวลาฟื้นฟูบ้านของตนเอง ผลผลิตทางเกษตรดีขึ้น ภาษีอากรต่ำสุด ๆ ในประวัติศาสตร์ชาติจีนเลยทีเดียวนะ จึงทำให้ประชาชนภูมิใจในความเป็นฮั่น เรียกตัวเองว่าชาวฮั่น ภาษาฮั่น และฮั่นก็ได้แผ่ขยายการปกครองไปถึงชายแดน ขับไล่พวกนอกกำแพงออกไป ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข ราชวงศ์ฮั่นปกครองประเทศได้ตลอดช่วงสี่ร้อยปี ในเวลาต่อๆ มารูปแบบการปกครองก็มีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งอาจเรียกว่าวงจรแห่งความชั่วร้าย โดยเริ่มที่ กษัตริย์ตายเร็ว (คงเพราะสนมเยอะ เลยกหักโหมมากไป) รัชทายาทที่ยังเยาว์ ดังนั้นพระชนนีก็ขึ้นบงการการปกครอง (ปัจจุบันนี้คงเป็นทุกบ้าน) แล้วเอาพระญาติวงศ์แซ่ตนเองขึ้นเป็นใหญ่ ซึ่งพอญาติ ๆ เหล่านี้ (มักมาจากบ้านนอก ไม่ใช่พวกบัณฑิต) ได้รับตำแหน่งใหญ่โต ก็เริ่มฉ้อราษฎร์บังหลวง ข่มเหงชาวบ้าน เพราะถือว่ามีเส้นใหญ่ ชาวบ้านก็เดือดร้อน จนพอรัชทายาทโตเป็นหนุ่มก็เริ่มอยากได้อำนาจคืน แต่ก็ทำไม่ได้เพราะแม่และ

ญาติเป็นใหญ่ควบคุมอำนาจไว้ทั้งหมด ฮองเต้หนุ่มก็เลยต้องแอบคบหาชั้นที่ ค่อย ๆ วางแผน ช่องสู่มกำลังและจัดการพระญาติและขุนนางเพื่อลิดรอนอำนาจฝ่ายแม่จนเมื่อกำจัดศัตรูทางการเมืองหมด ก็ได้เป็นฮองเต้ที่มีอำนาจอย่างเต็มภาคภูมิ ก็เป็นที่ของพวกชั้นที่ได้เป็นใหญ่บ้าง และเพราะได้ช่วยจักรพรรดินี ก็ต้องมีตอบแทนหน่อย แต่พวกนี้หาทางออกทางผู้หญิงไม่ได้เพราะโดนตอนไปแล้ว ก็เลยเล่นแต่ยกยอกทรัพย์ พร้อมส่งแต่สาวงามให้ภักษัตริย์ไปเล่นจะเอ๊ะ จะได้ไม่มีเวลามาบริหารบ้านเมือง พวกตัวเองก็ค่อย ๆ เข้ากุมอำนาจแทนเล่นพรรคเล่นพวก บิดเบือนข้อมูลถวายฮองเต้ จนขุนนาง นักปราชญ์ รัสสำระสาย พอฮองเต้หักโหมกับเหล่านางสนมมากไป ภูมิกุ้มกันร่างกายก็ต่ำลง สุดท้ายก็ประชวร และสวรรคตก่อนวัยอันควร โดยที่รัชทายาทใหม่ก็ยังเยาว์ พระชนนีก็ออกมาบัญชาการใหม่เป็นวัฏจักรแบบนี้รอบแล้วรอบเล่า (สูตรสำเร็จของหนังจีนที่เราดูกัน) จนสี่ร้อยปีผ่านไป คนเริ่มฉลาดขึ้น ปัญญาชนเริ่มมีการเคลื่อนไหว ลูกฮือต่อต้าน ประจวบเหมาะกับการเกิดทฤษฎีขงจื๊อประชาชนเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า แต่วังหลวงเอาแต่รีดภาษีเพิ่มขึ้น จึงเกิดกลุ่มต่อต้านอำนาจรัฐ โดยเอาผ้าสีเหลืองมาโพกหัว (ไม่ได้เขียนว่าผมรักคุณนะ) เรียกกบฏโพกผ้าเหลือง

บทที่ 5 สามก๊ก

ปลายสมัยราชวงศ์ฮั่น ประชากรายู่อู่ลำบากยากเข็ญ มีหนุ่มจากมณฑลเหอเป่ย์ชื่อ จังเจียว ได้ก่อตั้งนิยายใต้ฝั่งใต้ พาลูกศิษย์ลูกหาตระเวนรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ชาวบ้าน พร้อมกับเผยแพร่ลัทธิเต๋า (เห็นใหม่ว่าเป็นหมอได้เปรียบ เป็นเจ้าสำนักได้ง่ายมาก) จนสามารถรวบรวมประชาชนได้หลายแสนคน พาถิ่น โปกผ้าเหลืองและก่อกบฏขึ้นและถูกทางการปราบปรามในเวลาต่อมา รวม 20 ปี จนถึงสมัยพระเจ้าเหี้ยนเต้ เมืองหลวงอ่อนแอ เลยทำให้คนเก่ง คนมีความสามารถพากันอ้างตัวเป็นใหญ่เข้าปราบปรามโจร โปกผ้าเหลืองสุดท้าย

เกิดเป็นสามก๊กขึ้น คือ วูยก๊ก (เฉาเซา หรือ โจโจ) จ๊กก๊ก (หลิวเป่ย์ หรือเล่าปี่) และ ง่อก๊ก (ซุนเจียวินหรือ ซุนกวน) ส่วนใหญ่พวกเราคงเคยอ่านหรือชมภาพยนตร์มาแล้ว เขาว่าอ่านสามก๊กสามรอบ เป็นคนคบไม่ได้ (โชคดีผมอ่านแค่สองรอบ และดูซีดีอีกแค่สองรอบไม่ถึงสามรอบ เลยยังคบกันได้อยู่) และถ้าได้ไปเที่ยวเชียงใหม่ หังโจว ก็จะได้ไปชมโรงถ่ายภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องสามก๊กที่รัฐบาลจีนสนับสนุนการสร้าง และทำสตูดิโอโรงถ่ายสามก๊กก็กลายเป็นที่เก็บเงินนักท่องเที่ยวสบายใจแฮะ ตั้งแต่เล็กเรารับรู้เรื่องสามก๊กว่ากลุ่มเล่าปี่เป็นฝ่ายพระเอกเสมอ ทั้ง ๆ ที่กำลังทหารตอน Peak สุดก็มีแค่ 2 แสนคน ขณะที่ซุนกวนมี 5 แสน และโจโจมีเป็นล้าน และเล่าปี่เองนั่นเล่าก็ชื่อ...จน...บื้อ มีแต่ทำไม้ตายคือ ลูกเข่า ร้องให้ซึ่งว่าไปแล้ว ชายชาติวีรในประวัติศาสตร์ ต้องไม่ก้มหัวให้ใครหรือหลั่งน้ำตาให้ใครเห็น แดมเล่าปี่ยังไปลูกเข่าเอาขงเบ้ง (จูเก๋อเหลียง) มาเป็นกุนซือ ซึ่งตัวขงเบ้งนี้เราน่าจะให้ฉายาว่าเต๋าสารพัดพิษ เพราะฉลาดรอบคอบ เจ้าเล่ห์เพทุบาย ไม่มีใครทาบคิด รบชนะโดยใช้คนน้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตามชาวจีนก็ยังยกย่องนับถือว่าเล่าปี่มีเชื้อราชวงศ์ฮั่นและเป็นคนมีคุณธรรม คงเหมือนบ้านเรา ช.เช็งช้า บ้านเมืองสงบแต่ด้วยเต็ม ๆ ไม่เหมือนโจโจ ยอดนักปกครองที่ทำสุดก็รบชนะทั้งสามก๊กแต่ทำสุดก็ไม่ได้ดี (จะเหมือน ท. ทิศเหนือหรือเปล่าแฮะ) แต่ผู้ที่ได้ขึ้นเป็นใหญ่กลับไม่ใช่ลูกหลานโจโจ เป็นแม่ทัพที่ออกรบให้โจโจนั่นคือ สุม่าอู๋ (ทหารเอกของโจโจ คู่ปรับขงเบ้ง) พอรบชนะก็ส่งมอบอำนาจถึงรุ่นหลาน จนพอถึง สุม่าเอี้ยน (ชื่อหมาเหียน) ก็ได้ทั้งหมดทุกก๊ก รวมเป็นก๊กเดียว ก็เลยยึดอำนาจสถาปนาตัวเองเป็นฮองเต้แห่งราชวงศ์จิ้นขึ้นใหม่ เป็นการสิ้นสุดยุคสามก๊ก

บทที่ 6 เข้าสู่ราชวงศ์ถัง

หลังจากหมดยุคสามก๊ก ราชวงศ์จิ้นก็ได้ขึ้นปกครองอำนาจสมาใจ แต่พอได้เป็นเจ้าก็ไม่ได้เรื่องเช่นเคย บ้านเมืองก็แตกออกเป็นห้าเผ่าหกก๊กจนวุ่นวายไป

หมด ต่อมามีการปลัดราชวงศ์เป็นราชวงศ์เว่ย ก็ยังแบ่งเป็นเหนือ ได้ จวบจนสองร้อยกว่าปีหลังหมดยุคสามก๊ก เข้าสู่ยุคพระเจ้าสุยหยางตี้ ซึ่งถือว่าเป็นทรราชติดอันดับ ทอปเท็นของเมืองจีน เพราะมีความโหดเหี้ยม ซ้ำแม้กระทั่งพ่อตัวเอง เพื่อตัวเองเป็นกษัตริย์ เกณฑ์ผู้คนร่วมสองล้านคนไปสร้างเมืองหลวงใหม่คือ ลั่วหยาง ระดมขุดคลองใหญ่ ๆ หลายเส้น (ปัจจุบันถือว่ามิวิสัยทัศน์ เพราะมีเมกะโปรเจก) ทั้งยังยกทัพออกไปตีเกาหลีอีกด้วย เวลาจะเสด็จไปไหนมาไหนทางน้ำต้องมีขบวนเรือร่วมห้าพันลำ ผู้ติดตามอีกหลายแสน การเลี้ยงดูต้อนรับใช้เงินภาษีประชาชน เล่ากันว่ายุคนี้ผู้หญิงก็ต้องออกรบผู้ชายถูกเกณฑ์มาสร้างเรือรบจนตัวเปื่อยเพราะแช่น้ำนานแผลติดเชื้อตายเป็นอันมาก แต่การยกทัพไปตีเกาหลีกลับพ่ายแพ้ถึงสามครั้งสามครา ซึ่งในช่วงปลาย ๆ ยุคนี้เป็นช่วงเดียวกับในหนังสือบัลลังก์เก้าและตั้งตนเป็นกษัตริย์ชื่อ พระเจ้าถังเกาจู (เกาอีกแล้วไม่รู้คันอะไรนักหนา) แต่ขณะนั้นบ้านเมืองก็ยังแตกเป็นกลุ่ม ๆ ต้องใช้เวลาร่วมสิบปี ซึ่งทั้งนี้ หลี่ซื่อหมิน บุตรคนที่สองเป็นคนเก่ง สามารถดำเนินการปราบปรามตระกูลต่าง ๆ จนสงบราบคาบและได้ขึ้นราชาภิเษกเป็นพระเจ้าถังไท่จง ซึ่งในบัลลังก์เก้าเองของตระกูลหลี่ แต่เอาเหอะผู้ชนะย่อมเป็นเจ้า ผู้แพ้ก็คือกบฏ ทั้งนี้ถือว่าพระเจ้าถังไท่จงเป็นผู้ปกครองที่นับว่ามีฝีมือมาก มองการณ์ไกลทั้งในเรื่องการศึกษา ได้ตั้งโรงเรียน โรงเรียนแพทย์ โรงเรียนคณิตศาสตร์ (แต่คงไม่ใช่อันเดียวกับคุ่มองนะ) ทั้งยังจัดสอบขุนนางเอาผู้มีความรู้มาร่วมบริหารประเทศ ตลอดยี่สิบปีที่ปกครองประชาชนร่มเย็นเป็นสุข แต่ท้ายสุดพอถึงรุ่นลูก (อีกแล้ว) คือพระเจ้าถังเกาจง กลับกลายเป็นกษัตริย์ที่อ่อนแอ และต้องปราชัยกันจนต้องเสีราชวงศ์

สตรีผู้นั้นเป็นใคร

บทที่ 7 อุ้งเจ็ยหรือ บูเช็กเทียน

ในช่วงปลายสมัยพระเจ้าถังไท่จง (หลี่ซื่อหมิน) ปราบกษัตริย์รูปร่างสูง โปรง ท่วงท่ากล้าแกร่งกระฉับกระเฉง เค้าน้ำจืดว่างามสราญ ถูกรับตัวจากบ้านนอกเข้าไปเป็นสนมในวังหลวง หากแต่สนมในวังนั้นมีมากมาย ซึ่งต่างก็ล้วนแต่งามสราญทั้งสิ้น ตัวฮ่องเต้เองก็เริ่มชราภาพ สมัยนั้นไม่มียาจำหนายนี้ ฉะนั้นนางจึงเป็นได้เพียงสนมรับใช้ฮ่องเต้ เลยสามารถวิ่งเข้าออกนอกในท้องพระโรงได้ พอเป้าหมายหลักคือ ไม่ได้พิชิตฮ่องเต้สมหวังอย่างที่คิด นางก็เบนเข็มมาที่ตัวรัชทายาท ซึ่งมีบุคลิกภาพที่ขี้ลาด มัวเมาหลุมหลงแต่สตรีเวลารัชทายาทเข้าเฝ้าฮ่องเต้ในวัง นางก็เพียรชำเลื่อง ชำยตาดิน ๆ เพื่อสะกิดหูสะกิดตารัชทายาทให้เกิดความกระสันรัญจวนใจ และก็เพราะการกระทำอันลับล่อล่ออย่างนี้เอง ในที่สุดรัชทายาทก็ทนไม่ไหวเลย ได้ล่อกันในที่ลับลับเปรียบเสมือนการแอบครูกินขนมในชั้นเรียน เลยทำให้รัชทายาทติดใจ มีหน้าขำนางยังเสแสร้งบิบบน้ำดาร์จ่าให้รำพรหม ให้รัชทายาทรู้ตัวว่าตัวเองต้องบวชเป็นชีหลังฮ่องเต้สวรรคต ก็หวังเพียงให้รัชทายาทจะไปเยี่ยมนางที่อารามชีบ้าง และจริงดังคาด หลังนางต้องบวชเป็นชีเมื่อฮ่องเต้สวรรคต รัชทายาทก็ได้ขึ้นครองราชย์ มีพระนามว่า ถังเกาจง ฮ่องเต้องค์ใหม่ก็ยังติดใจในขนมหวานในห้องเรียน คิดถึงแต่รสสวาทของนาง จนห้ามใจไว้ไม่อยู่ จำใจคอดแอบไปกิน ไข่ในวัดชะเลย และในที่สุดนางก็ท้องทั้ง ๆ ที่เป็นชีจนเป็นที่โจษจันไปทั่ว นางก็ได้ที่บิบบน้ำดากับฮ่องเต้ ขอให้รับนางเข้าวังมิฉะนั้นนางคงต้องฆ่าใจตายด้วยเสียงนินทาเป็นแม่แท้ ฮ่องเต้หาวิธีไม่ว่านั้นแหละคือการรับอสรพิษร้ายเข้าไว้ในห้องนอนเลยทีเดียว เพราะเมื่อนางได้เข้าวังหลวงแล้ว ก็เริ่มแผนใบหน้ายิ้มเปื้อนเลือด ใครคล้อยตามเราอยู่ ใครขวางเราตาย เริ่มจากนางหาพรรคพวกทั้งชั้นที่ และขุนนางที่จะมาเป็นผู้สนับสนุนนาง แล้วค่อย ๆ จัดการสนมและเจ้าจอม

ต่าง ๆ ที่ต้องเตโปรคปราน ศพแล้วศพเล่า จนที่สุดนางก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นไทเฮาแค่นั้นยังไม่พอสำหรับนางยังวางแผนให้ฮ่องเฮาเสด็จมาเยี่ยมนางตอนนางคลอดบุตรใหม่ ๆ แล้วฆ่าบุตรตัวเองใส่ร้ายฮ่องเฮาเป็นคนฆ่า จากนั้นก็ให้บรรดาขุนนางที่เป็นพรรคพวกของนางระดมตัดสินให้ถอดฮ่องเฮาออกแล้วนำตัวไปคุมขังและสุดท้ายก็ถูกสังหารตายตามสูตรและที่นางก็ได้เป็นสตรีหมายเลขหนึ่ง ซึ่งแค่นั้นก็ยังไม่พอสำหรับนางอีกเพราะนางต้องการให้บุรุษลงไปอยู่หมายเลขสองซะและด้วยความเป็นหญิงแกร่งของนาง ทุกครั้งที่มีการว่าราชการนางจะเข้าร่วมประชุมและออกความคิดเห็น สิ่งการ จนที่สุดเป็นที่ยอมรับของสภานาง โดยที่ฮ่องเต้ได้แต่นั่งยิ้มชื้อบื้ออยู่บนบัลลังก์ มีหน้าซ้ำหนทาง ผ่อนคลาย ของฮ่องเต้ก็ถูกทำลาย เมื่อฮ่องเต้ถอดไปนอนกับใคร นางคนนั้นก็ถูกพบกลายเป็นศพ เพราะสโโลแกนอันมีวิสัยทัศน์ของนางคือผิวเดียวเมียเดียว ไม่เว้นแม้แต่ฮ่องเต้ จนสุดท้ายฮ่องเต้ผู้อ่อนแอก็ต้องตรอมใจตาย มีการแต่งตั้งฮ่องเต้องค์ใหม่โดยนางบงการอยู่หลังม่าน เมื่อฮ่องเต้เริ่มจะคิดแข็งข้อนางก็จัดการหาเรื่อง แล้วปลดชะ นำตัวไปจองจำ แต่ตั้งว่าที่รัชทายาทคนใหม่โดยนางรักษาการ แต่ไม่ยอมตั้งเป็นฮ่องเต้ซะที อ้างว่าไม่เหมาะสม รัชทายาทคนไหนมีปัญหาก็มีอันเป็นไป ไม่ตายก็ต้องระหกระเหิน ซึ่งนางก็เพียงตั้งรัชทายาทเพื่อซื้อเวลา ฉะนั้นทั้งลูกทั้งหลานนางล้วน ถูกนางฆ่าและจัดการออกนอกเส้นทางจนหมด จนทุกคนได้แต่หนี มีเพียงองค์หญิงไท่ผิง (ไม่รู้ว่ที่แต่งเรื่ององค์หญิงกำกะลอ เอี้ย ก่ามะลอ หรือเปล่านี้ะ แต่มีคนแปลหนังสือมาขายแล้ว ยิ่งอ่านยิ่งรู้ถึงความโหดเหี้ยมของบูเช็กเทียน) ที่เป็นลูกธิดาคาน โปรคและเป็นไ่ว้ใจของนาง คอยหาชายชู้ ถึงแม้ว่าบูเช็กเทียนจะปกครองด้วยความโหดเหี้ยมแต่ประเทศชาติคุณนั้นก็เป็นยุคทอง ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี (คงกลัวกันหัวหด) สุดท้ายนางก็ได้สถาปนาตัวเองเป็นจักรพรรดินีคนแรก (และคนสุดท้าย) ของประเทศจีน โดยเปลี่ยนเป็นราชวงศ์อู่โจว ซึ่งอยู่ต่อ

มาได้ประมาณสิบห้าปี นางก็เสื่อมลงด้วยเรื่องชายชู้ถึงขนาดเปิดฮาเริ่มผู้ชายเลยทีเดียวแต่สุดท้ายก็เพราะชายชู้ที่โง่งมแต่ได้ลาภยศ ก็เลยทำตัวแบบเส้นใหญ่วางตัวใหญ่โตกระทำแต่เรื่องเสียหายจนเป็นที่ไม่พอใจของเหล่าขุนนาง ในที่สุดหมู่ขุนนางเก่าแก่ของราชวงศ์ถังก็จัดการกับพระนาง และขังพระนางไว้เป็นอามาแก่ ๆ คนหนึ่ง และก็ตรอมใจตายในที่สุด จากนั้นเสนาอำมาตย์ก็ร่วมกันเชิญรัชทายาทสกุลถัง ชื่อถังจงจงขึ้นครองราชย์เพื่อเปลี่ยนเป็นราชวงศ์ถังกลับคืน ซึ่งตอนนั้นก็เกิดลัทธิเอาอย่าง คือตัวมเหสีของถังจงจง (เหวยฮ่องเฮา) ก็ลอบวางยาพิษฆ่าสามีตนเองตายหวังจะเป็นใหญ่บ้าง แต่ยังไม่ทันได้ขึ้นเป็นใหญ่เพราะฝีมือยังไม่ถึงขั้นก็โดนหลั้หลงจิโอรสของพระเจ้าถังจงร่วมมือกับองค์หญิงไท่ผิงสังหารเสียก่อน และที่สุดหลั้หลงจิก็ได้ครองราชย์เป็นพระเจ้าถังเสวียนจง หลักฐานทางประวัติศาสตร์ วิชาดารามที่ถูกสร้างสมัยบูเช็กเทียน (นางศรีทศา ศาสนาอย่างมาก และมีการสร้างวิชาดารามมากมาย เป็นยุครุ่งเรืองของพุทธศาสนาเลยทีเดียวนะเนี่ย) สถานที่ท่องเที่ยวอีกมากมายในสมัยบูเช็กเทียนก็อยู่แถว ๆ ซืออานั่นเอง...

บทที่ 8 ลินสูตราวงศ์ถัง (ถังแตก)

พอพระเจ้าถังเสวียนจงขึ้นครองราชย์ใหม่ ๆ ก็ดูดีมาก ดูแลบ้านเมืองให้กลับมาร่มเย็นเป็นสุขอีกครั้งแต่พอบ้านเมืองสงบสุขกันไป การบริหารงานก็เลยสบายจนเกิดความประมาท ก็เลยเอาเวลาบริหารบ้านเมืองไปเล่นจ้ำจี้สบายใจ (อีกแล้วเนาะ ทำไมเป็นกษัตริย์ต้องชอบแต่เรื่องพรรคนี้เนาะ... อิจจาลิถึ..) จนได้เรื่องจนได้เพราะไปไ้สนมเอกทิ้งคางมยิง ชื่อ หยางก๊วยเฟย ความลุ่มหลงลั้ลิกจนเป็นสาเหตุให้บ้านเมืองวิบัติเกิดจลาจลทั่วไปและท้ายที่สุดกษัตริย์ก็ต้องหนีออกจากวังและแม่ทัพกลุ่มหนึ่งก็บีบให้หยางก๊วยเฟยฆ่าตัวตาย ฮ่องเต้ก็ต้องสละราชย์ แต่เมื่อเปลี่ยนแผ่นดินไปได้อีกไม่นานราชวงศ์ถังก็ถูก take over ไปจนได้รวมระยะเวลา

ราชวงศ์ถังครองบัลลังก์อยู่ได้ประมาณ 260 ปี และผลพวงจากการรบราฆ่าฟัน เผาทำลายบ้านเมืองอยู่ตลอดเวลา จึงทำให้บริเวณเมืองหลวงและปริมณฑลทางเหนือเสื่อมโทรมลงอย่างมาก ก็เลยเป็นจุดหันเหของการย้ายเมืองหลวงลงทางใต้ในราชวงศ์ต่อ ๆ มา และหลังจากถังแตก ต่อมา 50 ปี บ้านเมืองแตกออกเป็น 10 อาณาจักรรบราฆ่าฟันกันตลอด มีการเปลี่ยนการปกครองกันถึง 5 ราชวงศ์ เนื่องเพราะเจ้าของแต่ละแคว้นก็มาจากขุนศึก สมัยปลายราชวงศ์ถังทั้งนั้น และท้ายสุดพระเจ้าซ่งไท่จู ก็สถาปนาราชวงศ์ซ่ง โดยมีเมืองหลวงอยู่ที่ไคเฟิง (มณฑลเหอหนาน) และได้รวบรวมแผ่นดินกลับมาได้อีกครั้ง

ต่อมามีการเปลี่ยนแผ่นดินอีกหลายสมัย จนถึงยุคพระเจ้าซ่งซุยจง อาณาเขตของอาณาจักรทางซ้ายบนเป็นอาณาจักรซีซย่า ทางเหนือมีอาณาจักรเหลียว และเหนือเหลียวมีอาณาจักรจิน ซึ่งซ่งกับเหลียวมีชายแดนติดกันก็ติดกันตลอด ต่อมาจิน (อยู่บนสุด) แข็งแกร่ง ซ่งก็เลยส่งสาสน์ไปขอความร่วมมือกับจิน ตีขนาบเหลียวทั้งบนและล่าง โดยยุทธศาสตร์คือให้จินลงมาตีเมืองจงจิน (ปัจจุบันมองโกเลีย) ส่วนซ่งจะตีเขินจิง (ปักกิ่งในปัจจุบัน) แต่ท้ายสุดซ่งไม่เก่ง จินเก่งกว่าเลยตีได้ทั้งสองเมือง และเรียกร้องค่าปรับกับซ่ง ต่อมาจินได้ใจก็ยกทัพบุกไปถึงไคเฟิง ซ่งก็แพ้ อีโค่นปรับอีก สุดท้ายเบียดหัวนี้ซะเลย ทำให้จินย้ายยกทัพลงมาจับตัวพระเจ้าซ่งซุยจง ซ่งจินจง และสนมกำนัลอีก 3,000 คน กลับเมือง เป็นอันสิ้นสุคราชวงศ์ซ่งเหนือ (ปกครองยาวนานกว่า 160 ปี)

บทที่ 9 ราชวงศ์ซ่ง (ใต้)...

หลังจากเผ่าหนี่ว่จิน (อาณาจักรจิน) กวาดต้อนกษัตริย์กับสนมกลับแคว้นไปแล้ว กลุ่มขุนนางผู้จงรักภักดีที่เหลืออยู่ก็ได้ร่วมกันยกเอาอนุชาของพระเจ้าซ่งจินจงขึ้นครองราชย์ นามว่าพระเจ้าซ่งเกาจง โดยมีเมืองหลวงอยู่ที่นครหนานจิง (มณฑลเหอหนาน) แต่โดยที่พระเจ้าซ่งเกาจงไม่ชอบสงคราม ก็เลยปลดแม่ทัพนาย

กองที่มีปณิธานในการสงครามเพื่อกอบกู้แผ่นดินออกไป ตั้งแต่พวกที่ไม่ชอบรบมาทำงาน ครั้นพวกจินยกทัพมาตีเมือง ตัวเองก็ได้แต่หนีออกทะเล ปล่อยให้ผู้รักษาที่อยู่ต่อไป จนเมื่อแม่ทัพหานชื่อจงรบชนะจับได้พวกจินกลับไปได้แล้วพระเจ้าซ่งเกาจงก็กลับมาครองราชย์ต่อ (ฉลาดคีนะ) และย้ายเมืองหลวงลงมาอยู่ที่หลินอัน (หังโจว มณฑลเจ้อเจียง)

ค.ศ. 1140 พวกจินส่งทัพใหญ่ลงมาบุกสามสาย ฝ่ายซ่งมีแม่ทัพคนเก่งชื่อเยว่เฟย (จ๊กสูย) เป็นผู้ที่มีความสามารถในการศึกษามาก ได้สร้างหน่วยรบพิเศษชื่อ เยว่จยาจวิน ไว้ต่อกรกับ หน่วยรบเจดีย์เหล็ก (เถี่ยฝู่ถู่) และกองม้ากระหนาบข้าง (ไกวจื่อหม่า) ของพวกจิน แม่ทัพเยว่เฟยสามารถรบชนะและตามตีพวกจินไปจนห่างจากเมืองไคเฟิงเพียง 40 ลี้ การศึกกำลังจะชนะอยู่แล้ว แต่ที่ข้างกายฮ่องเต้กลับมีไส้ศึก คนผู้นั้นคือขุนนางชื่อฉินฮู่ย คอยยุยงว่าเยว่เฟยจะก่อกบฏ ฮ่องเต้ก็หลงเชื่อจึงส่งป้ายอาญาสิทธิ์ไปประจับทัพเยว่เฟย แต่ด้วยความที่การรบยังได้เปรียบอยู่แม่ทัพเยว่เฟยก็ไม่สนใจป้ายอาญาสิทธิ์ สั่งให้ลุยต่อ และในวันนั้นเอง ฮ่องเต้ได้ส่งป้ายอาญาสิทธิ์ถึง 12 ป้าย เพื่อเรียกตัวเยว่เฟยกลับ ด้วยเหตุผลคือต้องการสงบศึก และด้วยความจงรักภักดีของเยว่เฟย เลยจำใจถอนทัพกลับ (ถ้ารบต่อเมืองก็เป็นไทไปแล้ว) และตัวเองก็ถูกตัดสินประหารชีวิตโดยขี้ก่อกว่าหาที่ไม่มีมูลความจริง ซึ่งปัจจุบันถ้าเราไปเที่ยวเซียงไฮ้ มักจะพ่วงหังโจวด้วยเพราะอยู่ไม่ไกลกัน นั่งรถไม่กี่ชั่วโมง และชาวจีนมีความภูมิใจในเมืองหังโจวมาก ถึงกับมีบทกลอนกล่าวว่า บนฟ้ามีสวรรค์ บนดินมีชูหัง (ชูคือชูโจว หังคือหังโจว) ถ้าเราไปได้ไปที่หังโจว ก็จะได้ไปนั่งเรือล่องทะเลสาบที่สวยงาม ไกด์ก็จะพาไปไหว้เจ้าที่สุสานจ๊กสูย (เยว่เฟย) ที่บริเวณหน้าสุสานจะมีรูปปั้นสองสามีภรรยา คู่กษัตริย์มา คือรูปปั้นของ ฉินฮู่ย (ฉิ่งไป๋วี่) กับภรรยา คนจีนจงเกลียดชังสองสามีภรรยาคู่นี้มาก ถ้าใครมาที่สุสานจะมาถุยน้ำลายและเขกกะโหลกรูปปั้นทั้งสองนี้ กล่าวกันว่าส่วนหัวของรูปปั้นที่เป็นโลหะ โคนเขก

จนยุบลงและต้องหล่อสร้างใหม่ให้คนเขกอีก (ผมไปเขกมาแล้วเหมือนกัน เพราะเคยดูวีรเรื่องงักฮุย แล้วสงสารพระเอก) ส่วนประชาชนทั่วไปก็พากันปั้นแป้งเป็นรูปคนสองอันเอามาปะติดกันแล้วนำไปทอดในน้ำมันเดือดๆ เสร็จแล้วฉีกกินซะให้สะใจสมกับความชั่วที่มันทำให้ จนเป็นที่มาของปาตองโกในปัจจุบันนั่นเอง ผมเองได้ไปหังโจว สองครั้งแล้วห่างกัน 12 ปี ครั้งหลังเขาได้สร้างเมืองจำลองซึ่งเอานักแสดงมาแต่งชุดสมัยขง แล้วทำตลาดเหมือนไนท์บาซาร์ให้เราได้เดินชม มีการอนุรักษ์ การร้องเพลง การแบกเกี้ยว คู่มือการทำหิมองเห็นภาพย้อนไปในอดีต แอम्मี้โรงละครที่มีการแสดงอย่างอลังการ ไม่แพ้ลิโดว์โชว์ของฝรั่งเศสเลยทีเดียว (เขียนเชียร์มากไปไหมนี่)...

หลังจากเขี้ยวเพี้ยตาย ฉินซู่อยู่ในอำนาจถึง 10 ปี นายทัพที่ต่อต้านฉินก็ถูกกำจัดหมด และหลังผลิตแผ่นดินใหม่ก็มีความพยายามที่จะกู้ชาติหลายครั้งหลายครา แต่ก็ต้องพ่ายแพ้แก่กองทัพฉินมาได้โดยตลอด และแต่ละครั้งที่แพ้ก็โดนสนธิสัญญาอภัยโทษและเบี้ยบริบมหิพารจนที่สุด ช่งก็ไม่มีกำลังจะฟื้นฟูงหวานได้อีกเลย

บทที่ 10 ราชวงศ์หยวน ... เจิ้งกิสข่านผู้เกรียงไกร

อาณาจักรจีนซึ่งขณะนั้นยิ่งใหญ่กว่าขง เคยสร้างความแค้นไว้ให้กับเผ่ามองโกลที่เป็นกลุ่มชนเร่ร่อนที่อาศัยอยู่แถบทุ่งหญ้าทางตอนเหนือ เล่ากันว่าทวดของเจิ้งกิสข่านก็ถูกพวกจินฆ่าตายตอนที่ถูกจับเป็นเชลย ดังนั้นความแค้นของมองโกลกับจีนนั้นมีมากจนไม่สามารถอยู่ร่วมโลกกันได้ จนกระทั่งโลกได้ให้กำเนิดเด็กน้อยชื่อ เตมูจิน (เจิ้งกิสข่าน) ในเผ่ามองโกล เตมูจินเป็นคนกล้าหาญ ชำนาญในการรบและมีบุคลิกของการเป็นผู้นำ เขามีปณิธานยิ่งใหญ่ที่จะรวบรวมชาวทุ่งหญ้าให้เป็นปึกแผ่นและก็ได้สำเร็จ ทั้งยังได้สร้างกองกำลังทหารที่เข้มแข็งและดุร้าย เขาบุกตีอาณาจักรจินจนยับเยิน เลยเป็นที่ของอาณาจักรขงได้มีโอกาสเข้าขานาบทิจินจินแตกและล่มสลายไป ทำให้พรมแดนของมอง

โกลกับขงติดกัน ซึ่งในช่วงต้น ๆ ที่จีนล่มสลายขงยังโชคดีได้อยู่สงบพักใหญ่เพราะเจิ้งกิสข่าน มุ่งขยายอาณาเขตไปทางตะวันตก โจมตีไปถึงยุโรปไม่ว่ากองทหารม้าของข่านผู้ยิ่งใหญ่บุกไปถึงไหน บ้านเมืองถูกเผาทำลาย เชลยถูกฆ่าหมดเหลือไว้แต่หญิงงามเป็นรางวัล ปัจจุบันเชื่อว่ามีส่วนที่มี DNA บน Y chromosome ที่บ่งว่าสืบเชื้อสายจากเจิ้งกิสข่านอยู่ประมาณ 16 ล้านคน เมื่อเร็วๆ นี้ก็พบศาสตราจารย์นักพันธุศาสตร์ชาวอเมริกัน ที่มี DNA ตรงกับเจิ้งกิสข่าน ซึ่งพอได้บัญชีตระกูลเขาพบว่าอพยพมาจากอังกฤษ นั่นแสดงถึงความยิ่งใหญ่เกรียงไกรของเจิ้งกิสข่าน

ต่อมาปี ค.ศ. 1257 ถึงรุ่นหลานของเจิ้งกิสข่านคือ กุบไลข่านขึ้นครองอำนาจ ได้เปลี่ยนอาณาจักรมองโกลเป็น ด้าหยวน (แปลว่าการเริ่มต้นครั้งสำคัญ) และสถาปนาตนเป็นจักรพรรดิชื่อ หยวนซื่อจู่ ตั้งเมืองหลวงอยู่ที่เยียนจิง (ปักกิ่ง) แล้วก็เริ่มยกทัพลงปราบขง จนถึงปี ค.ศ. 1279 หยวนซื่อจู่ก็ทำลายราชวงศ์ขงได้ราบคาบ รวมจีนเป็นหนึ่งเดียว ตั้งเป็นราชวงศ์หยวน ซึ่งถือว่าเป็นราชวงศ์ที่มีอาณาเขตกว้างไกลที่สุด ทั้งทั้งเอเชียไซบีเรียและยุโรปอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์

บทที่ 11 ราชวงศ์หมิง

เมื่อครั้งชาวเผ่ามองโกลได้ครอบครองแผ่นดินจีนทั้งหมด โดยสถาปนาเป็นราชวงศ์หยวน (ยุคเดียวกับที่เรื่องราวกำลังภายในเรื่องมังกรหยก ดำเนินเรื่อง) ก็ได้ใช้รูปแบบการปกครองแบบแบ่งชนชั้นวรรณะเหมือนๆ อินเดีย คือพวกเชื้อสายมองโกลเป็นชั้นหนึ่ง รองลงมาเป็นชนชาติต่าง ๆ ทางตะวันตกกับชาวซีซยา ส่วนชั้นสามคือพวกฮั่นที่อยู่ในอาณาจักรจินเก่า และชั้นสี่ชั้นบ๊วยสุดคือพวกฮั่นทางใต้ กลุ่มขงเก่า โดยเหตุที่มีกฎหมายที่ข่มเหงชนชั้นต่ำกว่า การเก็บค่าเช่าทำกินในอัตราที่สูง และพวกชนชั้นสูงก็ขวยโอภาสขูดรีดทรัพย์สินประชาชน จึงเกิดการจลาจลทั่วทุกหัวระแหง คือสรุปแล้วพวกรบเก่ง (มีแรง) ก็ปกครองไม่เก่ง (ไม่มี

สมอง) กลุ่มก่อการจลาจลที่มีอิทธิพลมากยุคนั้นคือกลุ่มของหานชานลง กับกลุ่มของหลิวฝูทง ซึ่งตั้งลัทธิดอกบัวขาว ขึ้นมาต่อต้านพวกหยวน ในเวลาต่อมาหานชานลงถูกหยวนฆ่าตาย หลิวฝูทงก็เลยยกลูกชายของหานชานลงขึ้นเป็นผู้นำและขนานนามว่า เสี่ยวหมิงหวัง ขึ้นต่อกรกับพวกหยวน ในยุคนั้นการต่อสู้กับกลุ่มหยวนมีขึ้นกระจายออกไปมากมายหลายพื้นที่ และในบรรดาวีรบุรุษในช่วงปลายหยวน มีบุคคลผู้หนึ่งชื่อ จูหยวนจิ้ง สามารถนำกลุ่มต่อต้านหยวน บุกรุกเข้าตีและจับไล่พวกมองโกลไปนอกด่านได้สำเร็จ และฟื้นฟูอันขึ้นขึ้นมาใหม่ตั้งเป็นราชวงศ์หมิง โดยย้ายเมืองหลวงไปอยู่ที่อี้เทียน (นานกิง) ทรงนามว่าพระเจ้าหมิงไท่จู (ยุคที่หนังสือกำลังภายในเรื่องเทพมารสะท้านภพ ที่หวงอี้แตงนั้นเอง)

พระเจ้าหมิงไท่จู ได้รวบรวมอำนาจเบ็ดเสร็จเข้าสู่มือพระองค์อย่างสมบูรณ์เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีน สรุปว่าเป็นแบบเผด็จการนั้นแหละ ซึ่งข้อเสียของการปกครองแบบนี้คือถ้าผู้นำไม่เก่งบ้านเมืองก็วิบัติก็เพราะการที่พระองค์ต้องการรวมอำนาจทั้งหมดไว้ในมือนี้เอง ทำให้พระองค์ได้ฆ่าคนนับหมื่น ไม่เว้นแม้แต่พวกที่ร่วมรบกันมาเพราะกริ่งเกรงว่าจะเป็นกบฏ พระองค์ยังได้ตั้งกองทหารเกราะทองคอยสอดส่องพฤติกรรมขุนนางและประชาชนทุกฝีก้าว คงเหมือนหน่วยเกสตาโปของฮิตเลอร์ละมัง และด้วยความกลัวถูกลอบปลงพระชนม์ กระทั่งรูवादตัวพระองค์เองก็มีสองแบบ แบบหน้าตาดี กับแบบหน้าอัปลักษณ์ เพื่อกันการถูกปองร้าย (มือสังหารจะได้ไม่รู้ว่าตัวไหนตัวจริง ตัวไหนตัวปลอม) จนปัจจุบันเราก็ยังจินตนาการไม่ออกว่าพระองค์หน้าตาเป็นแบบไหนก็แน่

ราชวงศ์หยวนปกครองมาได้ร่วมร้อยปี พอถึงยุคพระเจ้าหมิงจึงดูเหมือนว่าพวกมองโกลทางเหนือคอยก่อกวนเป็นประจำ เลยตัดสินใจย้ายศูนย์กลางการปกครองไปที่เทียนจิน (ปักกิ่ง) ตั้งชื่อว่าซุนเทียน ต่อมาในปลายยุคหมิง เกิดการจลาจลของประชาชนทุกหัวระแหง กลุ่มของ

หลี่จื้อเจิง และจางเซียนจงมีอิทธิพลมากที่สุด หลี่จื้อเจิงบุกตีเมืองเป่ย์จิงได้ พระเจ้าหมิงซื่อจงก็เลยปลงพระชนม์ตัวเอง ราชวงศ์หมิงล่มสลาย ในขณะที่กลุ่มเจี้ยนโจวทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นำโดยนุรฮาซี ได้รวบรวมกลุ่มชนเผ่าหนี่เจินจนเป็นปึกแผ่น ตั้งตนเป็นข่านสถาปนาอาณาจักรโหว่จินขึ้นมาแทนอาณาจักรกินเก่า และยกทัพลงมารุกรานหมิง โดยมีแม่ทัพนูซันกู่ที่ฝ่าด่านชานไห่กวนแปร์พัคค์เข้าร่วมซัดนำทหารฝ่าเข้าด่านและบุกยึดปักกิ่งได้ หลี่จื้อเจิงเสียชีวิตในการรบ และในที่สุด หวงไท่จี (โอรสของนุรฮาซี) ก็ตีนานกิงแตกและสามารถปราบปรามพวกหมิงที่หนีรนไปตั้งทัพสู่ทางใต้จนราบคาบ หวงไท่จี ก็ขึ้นครองราชย์เป็นพระเจ้าชิงไท่จงแห่งราชวงศ์ชิง และเปลี่ยนชื่อเผ่าให้เรียกว่าแมนจู

บทที่ 12 ราชวงศ์ชิง

มาถึงยุคทางเป่ย์ครองเมือง ลักษณะเอกลักษณ์ยุคชิงคือผู้ชายโกนหัวด้านหน้า ด้านหลังไว้เปีย ส่วนผู้หญิงถ้าจะเป็นกุลสตรีก็ต้องรัดเท้าตัวเองตั้งแต่เด็ก ยิ่งเท้าเล็กยิ่งแปลว่าผู้ดีจัด (ตรงข้ามกับคนที่บ้านผม ผู้ร้ายจัดกระมัง ถ้าวัดจากขนาดเท้า) สมัยคังซี หย่งเจิน และเจียนหลง (คงคุ้นชื่อกันดีถ้าดูเรื่องอู่เสี่ยวป้อ) มีนโยบายปกครองชาวฮั่น ทั้งแบบประนีประนอม เช่น เกลี่ยกล่อมให้ขุนนางสาวมีภักดี เลิกลด ภาษีอากร ให้จัดพระราชพิธีศพพระเจ้าหมิงซื่อจงได้ และแบบแข็งกร้าว คือ โดนผมไว้เปีย ออกกฎหมายอาชญาทางภาษา โยขตีปัญญาชน ผู้ดีเก่า ส่วนการปกครองชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ เช่น พวกมองโกล ก็เอาจุดเด่นเรื่องความกล้าแกร่งด้านการรบ โดยตั้งเป็นกองทหารแปดธง (ซึ่งจะมีสีต่าง ๆ ที่เราเห็นเวลาเขาจัดแสดงจีว หรือที่นครสวรรค์ แต่งตัวเป็นกลุ่ม ฟหลายสี ทาหน้าทาตาหน้าตาน่ากลัวแล้วรำประกอบการเคาะไม้เข้าจังหวะเสียงกลอง) แต่ไม่ส่งเสริมเรื่องการเสริมสร้างปัญญาให้แก่ชาวมองโกล โดยไม่ให้ติดต่อหรือเรียนรู้ภาษาฮั่น ทำให้สังคมมองโกลล้าหลัง

ปกครองง่ายดี ส่วนที่ทิเบตก็สนับสนุนเรื่องพระลามะ
เต็มทีไปบวช ๆ กันซะจะได้ไม่ต้องมายุ่งเรื่องทางโลก
พวกอิสลามแถบจีนเกียง ก็ดำเนินนโยบายยูเอชให้ชาว
มุสลิมเกลียดชังกันเอง ถ่วงดุลกันไว้ ส่วนพวกแมว เข้า
ก็ให้ยกเลิกระบบเจ้า คือให้เป็นประชาชนหมด ซึ่ง
นโยบายเหล่านี้ทำให้บ้านเมืองสงบ มีสามัคคี มีความมั่น
คงทางสังคมขึ้นเรื่อยมาจนกระทั่ง...

บทที่ 13 สงครามฝิ่น

เมื่อชาวตะวันตกส่งกองเรือมาค้าขายกับจีน จีน
ก็เปิดเมืองค้าขายกับฝรั่งแบบไม่สู้จะเต็มใจ (อ้าวที่อยู่ของ

อ๊วลิ่ลี้ ลือมาเสื่อ..ทั้งมายั่ว) สินค้าที่จีนส่งออกได้แก่ผ้า
ไหม ไบซา ซึ่งขายดีมาก (ดีมาจนถึงปัจจุบันเลยนะ) พวก
อังกฤษเลยขาดดุลการค้า ไม่รู้จะแก้ลำนำสินค้าอะไรมา
ขายจีนดี พอคิดไม่ออกก็เอาฝิ่นนี้แหละมาเผยแพร่และ
ขายให้จีน (ดูพวกฝรั่งมันทำ) แม่ทัพหลินเจ้อสี่วทนเห็น
ประชาชนติดยาไม่ไหว รู้ว่าหากจีนปล่อยไว้เงินคงสิ้น
ชาติ จึงได้พยายามกราบบังคมทูลพระเจ้าเต้ากวง ท้าม
กลางเสียดค้ำค้ำของพวกสนับสนุนต่างชาติและในที่
สุดพระเจ้าเต้ากวงก็ไฟเขียวส่งแม่ทัพหลินเจ้อสี่วไปลุย
ถึงเมืองท่ากวางโจว แม่ทัพก็ได้ไปจัดระเบียบพวกต่างชาติ
ยึดฝิ่นของพวกอังกฤษและเผาทำลายทิ้ง